

The Scientific Journal in Jurisprudence and Bases of Islamic law The ۱۵ rd.

Year/NO: ۲ Summer ۲۰۲۲

مواجهه با توریسم جنسی با رویکرد حمایتی از حقوق کودکان و پیشگیری از تجاوز در اسناد بین المللی، حقوق ایران و

اسلام

محمدعلی چاپاری^۱ عباس شیخ الاسلامی^۲ حسین تاجی^۳

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۱/۲۹

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۴/۳۱

چکیده

توجه به کودکان یکی از مهم ترین مقوله های پراهمیت حقوق ایران و اسناد بین المللی است که به طرق مختلف و به موجب داده های تقنینی مورد تاکید قرار گرفته است. پیشگیری از بزه دیدگی کودکان به ویژه آزار و تجاوزهای جنسی در قالب توریسم جنسی، موضوعی است که کانون مطالعات زیادی در عرصه بین المللی واقع شده است. در حقوق ایران، منبع صریحی در مورد ممنوعیت توریسم جنسی کودکان وجود ندارد؛ اما وفق مبانی مورد اشاره در این مقاله، محدودیت مطلق (ممنوعیت) حکم مقرر در حقوق ایران و فقه (اعم از فقه امامیه و عامه) در این دیدگاه حاکم است. در بین قوانین ایران، آخرین و متناسب ترین قانون منطبق با ممنوعیت تجاوز جنسی به کودکان، قانون حمایت از اطفال و نوجوانان (۱۳۹۹) می باشد. در عرصه جهانی، اسناد بین المللی متعددی نیز وجود دارد که گویای مواجهه با توریسم جنسی است؛ لیکن مناسب ترین تصمیم و عزم بین المللی را می توان، منشور اخلاقی سازمان توریسم جهانی و قانون نمونه محافظت از کودکان (۲۰۱۳) دانست. این تحقیق با روش توصیفی - تحلیلی و با ابزار کتابخانه ای نگاشته شده است. یافته های این پژوهش، گویای ممنوعیت و مواجهه با توریسم جنسی کودکان در انواع شقوق اسناد بین المللی، حقوق ایران و فقه می باشد. علاوه بر آن، ممنوعیت موضوع را می توان فارغ از نگاه دینی، جزء مستقلات عقلیه دانست.

واژگان کلیدی: تجاوز، کودک، توریسم جنسی، بزه دیدگی.

m.ali.chapari@gmail.com

۱. دانشجوی دکتری حقوق کیفری و جرم شناسی، گروه حقوق، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران.

sheikhholeslami.abbas.law@gmail.com

۲. دانشیار گروه حقوق، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران. (نویسنده مسؤول)

h.tajir09@gmail.com

۳. استادیار گروه حقوق، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران.

مقدمه

توریسم جنسی، یکی از انواع آسیب ها و مخاطراتی است که کودکان را تهدید می نماید که عبارت است از سوء استفاده جنسی توسط مسافران خارجی، بازرگانان یا جهانگردان از داخل یا خارج منطقه (عباچی، ۱۳۸۰: ۸۹). توریسم جنسی کودکان، یکی از ابعاد جهانی شدن است. بخشی از گردشگران از بعضی کشورها، برای دستیابی آزادانه به کودکان و بهره گیری جنسی از آنان، اقدام به سفر به کشورهای مدنظر می نمایند. (Kennan, 2010: 511) صنعت توریسم جنسی و فعالیت جنسی نامشروع ناشی از آن، دارای ابعاد گسترده ای است. در یک سوی معادله در مقام عرضه، روسپیان هستند که اغلب شامل کودکان و افراد تسهیل کننده بهره کشی از آنان مانند دلالان و موسسه های توریسم جنسی و صاحبان روسپی خانه ها قرار دارند و در سوی دیگر معادله، یعنی در جایگاه تقاضا، نیز جهانگردان می توانند برای یافتن یکدیگر از امکانات جهانی شدن بهره مند شوند. (نجفی ابرندآبادی، خالقی و زینالی، ۱۳۸۸، ص ۸۵)

در سال ۲۰۰۷، سازمان ملل متحد، نخستین مطالعه جهانی در مورد خشونت علیه کودکان را به ثمر رساند. این تحقیق نشان می دهد که آزار جسمی و جنسی، همچنین سهل انگاری و بهره کشی از کودکان در تمامی جوامع دنیا وجود دارد. (فلکمن، ترجمه نورمحمدی، ۱۳۸۶، ص ۲۷). می توان گفت که یکی از زشت ترین جنبه های اجتماعی زندگی بشریت امروز، سوء استفاده جنسی از کودکان است که در چند دهه اخیر نیز گسترش دو چندان یافته و به دنبال گسترش مبادلات بین المللی، جهانی شدن، فقر و مهاجرت، رواج و رشد رسانه های نوین، افزایش لجام گسیخته سوء استفاده های جنسی از کودکان به عنوان یکی از جذاب ترین تفریحات بزرگسالان، واقعیات شرم آوری را در جهان امروزی رقم زده است. با نگاهی به وضعیت کودکان تن فروش در کشورهایمانند تایلند، ایالات متحده، رومانی و لهستان، می توان مشاهده کرد که رواج فقر و بیکاری، فقدان آموزش، وجود قوانین نابرابر، عدم وجود حمایت های قانونی متناسب از کودکان و شهروندان و در نهایت تحریکات فزاینده جنسی کودکان از سوی رسانه های جمعی، از مهم ترین مشوق های صنعت شرم آور جنسی است. البته در این میان، مادی گرایی فزاینده و رشد مصرف گرایی نیز نقش مهمی در جرایم علیه کودکان دارند. (اسلامی و میریان، ۱۳۹۴، ص ۸)

برابر گزارش یونیسف، کودکان بزه دیده در مقوله توریسم جنسی کودکان، بیش از دومیلیون نفر می باشند. (www.unicef.org). به رغم تلاش های صورت گرفته جامعه جهانی و دولت ها در حمایت از کودکان بزه دیده تحت تجاوز و بهره گیری جنسی (به ویژه کودکان دختر)، با توجه به جذب توریسم برای انتفاع اقتصادی کشورهای اروپایی، به صورت رسمی این عمل در حال انجام است و با وجود اسناد بین المللی، این عمل مجرمانه سازمان یافته در این کشورها، رواج زیادی دارد.

در بین اسناد بین المللی، اعلامیه جهانی حقوق بشر (۱۹۴۸)، میثاق بین المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی (۱۹۶۶)، کنوانسیون حقوق کودک (۱۹۸۹)، کنوانسیون محو بدترین اشکال کار کودک و توصیه نامه مکمل (۱۹۹۹) و پروتکل الحاقی کنوانسیون حقوق کودک در خصوص فروش، فحشا و هرزه نگاری کودکان (۲۰۰۰)، مهم ترین اسناد عام بین المللی متضمن منع بردگی جنسی و توریسم جنسی من جمله برای کودکان است.

قانونگذار ایران نیز در راستای الحاق به اسناد بین المللی تلاش نموده است تا خود را همسو با مقررات بین المللی نماید. وضع قانون حمایت از اطفال و نوجوانان (۱۳۹۹) پس از تصویب سایر قوانین سابق (مانند قانون حمایت از کودکان و نوجوانان و قانون مبارزه با قاچاق انسان)، جدیدترین تاسیس و داده قانونی در این خصوص است. در قانون حمایت از اطفال و نوجوانان، به ذکر

مهم ترین مفسد جنسی مربوط به حوزه کودکان پرداخته است. قبل از وضع این قانون، به امهات قوانین عام (باب حدود و برخی تعزیرات منصوص شرعی) استناد می شد؛ اما قانون فوق، با حذف اکثر ابهامات سابق، داده ای متناسب و کارآ در این خصوص محسوب می شود؛ البته انتقادات متعددی بر قانون اخیرالذکر، وارد است که نافی منافع آن نمی باشد.

به هر روی ایران، همه ساله به دلایل متعددی، کانون توجهات گردشگران و جهانگردان محسوب می شود که حجم تردد به این کشور، با عنایت به جری مقررات شرعی و فقهی در ایران، ایجاب می نماید که توریسم جنسی به صورت مخفیانه و در قالب و پوشش های دیگری صورت پذیرد که بایستی کنشگران نظام عدالت کیفری در کنار نگاه امنیتی به این موضوع، از باب پیشگیری از بزه دیدگی کودکان، با آن برخورد نمایند. تصویب قانون حمایت از اطفال و نوجوانان، گویای عزم مقنن و دستگاه های متولی در برخورد با انواع آزار و تجاوز جنسی به کودکان است؛ چرا که حتی آزارهای جنسی تماسی نیز، جرم انگاری و به استناد بند (۲) ماده ۱۰ این قانون، کیفرگذاری شده است.

طبق آموزه های اسلام نیز حتی بهانه هایی مانند تادیب نمی تواند موجبی برای کودک آزاری ولو توسط والدین باشد. در روایت واصله از امام موسی کاظم (ع) در مورد ایذاء والدین توسط کودک، حضرت، امر به قهر کردن نمودند و به صراحت فرمودند او را زن. (حلی، بی تا، ص ۸۹). آموزه های دینی نشان می دهد که ارتباط جنسی با کودکان دختر، باید در چارچوب و قاعده مشخص باشد و به هیچ عنوان نمی توان (حتی با عقد شرعی) بدون رعایت مصالح کودک با او ازدواج کرد، بلکه تمامی موازین فقهی باید رعایت گردد.

۱- برخورد با توریسم جنسی در پرتوی حمایت از حقوق کودکان در اسناد بین المللی

از آنجا که اطفال و نوجوانان به لحاظ روانی و جسمانی در حال رشد هستند و شخصیت آنان در حال شکل گیری است و بنابر این هنوز بالیده نیستند، در جامعه و به ویژه در برابر بزهکاری، بیشتر از بزرگسالان آسیب پذیرترند و از همه مهم تر، کمتر از بزرگسالان، می توانند مصالح عالی خود را تشخیص دهند. (نجفی، ۱۳۸۶، ص ۵۳)

سوء استفاده جنسی از کودکان، ظالمانه ترین و اهانت آمیزترین تجربه انسان است. خیانت به اصولی ترین و ابتدایی ترین پیوند اعتماد میان کودک و والد و اقدامی است به لحاظ احساسی به شدت مخرب که پیامدهای آن می تواند چند نسل را دربرگیرد. به طور کلی، هر گونه آسیب جسمی یا روحی و روانی، سوء استفاده جنسی یا بهره کشی و عدم رسیدگی به نیازهای اساسی افراد زیر هجده سال توسط افراد دیگر و به صورتی که تصادفی نباشد، کودک آزاری تلقی می شود. مطابق تعریف سازمان بهداشت جهانی از کودک آزاری جنسی (منظور از آزار جنسی، وادار کردن به فعالیت هایی است که منجر به ارضای جنسی افراد بزرگسال می شود)، سوء استفاده جنسی، تماس ها یا تعاملات بین کودک و فرد بالغی است که کودک را به منظور تحریک جنسی، مورد سوء استفاده قرار داده است. (خوانین زاده، ۱۳۹۴، ص ۷۴ و قراچور، ۱۳۸۴، ص ۱۸۳).

پیمان حقوق کودک، بنیادی ترین سند هنجارساز در قلمرو حقوق کودکان به شمار می رود. در این پیمان، مصادیق متعدد حقوق این دسته از شهروندان شناسایی شده است. این پیمان دارای ابعاد مختلفی در پیشگیری است. (نیازپور، ۱۳۹۱، ص ۱۸۷). در بند (۳) ماده ۱ کنوانسیون اتحادیه آسیای شرقی برای همکاری منطقه ای (سارس) راجع به پیشگیری و مبارزه با قاچاق زنان و کودکان به قصد روسپیگری (۲۰۰۲)، تعریفی ارائه شده که با ماهیت قاچاق جنسی کودکان انطباق بیشتری دارد. انتقال، خرید و فروش زنان و کودکان درون و بیرون کشورها برای بهره کشی یا استفاده از پول یا سایر مزایا، اعم از این که با رضایت یا بدون

رضایت شخص باشد. بدین سان کنوانسیون سارس، انتقال و خرید و فروش کودکان در داخل کشورها را از مصادیق قاچاق انسان می داند. بنابر این قاچاق کودکان به قصد بهره کشی جنسی از آنان را می توان به این شرح تعریف کرد: قاچاق کودکان به قصد بهره کشی جنسی عبارت است از عمل مجرمانه خارج یا وارد ساختن یا ترانزیت مجاز یا غیر مجاز افراد در سطح بین المللی با توسل به هر شیوه ممکن از قبیل اکراه، تهدید، اجبار، تطمیع یا سوء استفاده از اضطرار اقتصادی، قربانی و... بی آنکه میزان سوء استفاده یا رضایت بزه دیده، اثری در صدق عنوان مجرم بر مرتکب آن داشته باشد. (میریان، ۱۳۹۱، ص ۳۴ و اسلامی و میریان، ۱۳۹۴، ص ۷)

در قانون نمونه محافظت از کودکان (۲۰۱۳) و به موجب ماده ۴۴ این موارد را مستوجب کیفر می داند: (Hopkinz، ۲۰۱۳، ص ۳۳) -مسافرت و وارد شدن به روابط روسپی گری کودکان و یا فعالیت های جنسی با یک کودک. -مسافرت با هدف وارد شدن به روابط روسپی گری کودکان و یا فعالیت های جنسی با یک کودک.

تورسم جنسی تحت عنوان قاچاق کودکان به قصد سوء استفاده های جنسی، موضوعی است که در مقررات و اسناد بین المللی با عنوان فوق، جانمایی شده است. در این زمینه می توان به این اسناد اشاره کرد. نخست، کنوانسیون منع بردگی (۱۹۲۶) و متن تکمیلی آن (۱۹۶۵) و دوم، اعلامیه جهانی حقوق بشر (۱۹۴۸) که به صورت عام، موضوع فوق را مورد بررسی قرار داده اند؛ اما مقاله تضمین حمایت موثر در برابر معاملات مجرمانه " خرید و فروش سفیدپوستان" (۱۹۰۴) و کنوانسیون پالمو (۲۰۰۰)، (که این جرم را به عنوان بزه ای سازمان یافته معرفی می کند)، داده های فراملی در این خصوص به طور خاص محسوب می شوند. پس از تلاش های صورت گرفته در سال ۱۹۲۴ و اعلامیه حقوق کودک (ژنو)، می توان کنوانسیون حقوق کودک (۱۹۸۹) را مهم ترین تلاش جامعه جهانی در تصویب سندی فراگیر در عرصه بین المللی در حمایت از حقوق کودکان در برابر تجاوز دانست. مطابق ماده ۱۹ کنوانسیون، کودکان باید در برابر انواع و اشکال خشونت جسمی، روانی و جنسی، مصون باشند و مراقبین او (والدین) در این زمینه دارای رسالت هستند. ماده ۱۹ کنوانسیون به تمامی دول عضو تکلیف می نماید که با انواع مداخلات و اقدامات، کودکان را در برابر تمامی شقوق خشونت، بی توجهی و بدرفتاری محافظت نمایند که یکی از این مصادیق، تجاوز به کودکان و حقوق آنان است.

کنوانسیون حقوق کودک را می توان مجموعه ای از قوانین مربوط به کودکان دانست که در سال ۱۹۸۹ میلادی در یک مقدمه و ۵۴ ماده تدوین شده که در سال ۱۳۷۳ هجری شمسی ایران آن را به صورت مشروط تصویب کرده که در صورت عدم مغایرت با اسلام، لازم الاجرا باشد. (خاکساری، ۱۳۸۸، ص ۹)

چنانکه گفته شد، تورسم جنسی را می توان یک نوع از قاچاق انسان دانست؛ اما با قاچاق، وجوه افتراقی نیز دارد؛ مانند آن که در قاچاق، کودک برای بهره مندی جنسی دیگران از اقامتگاه خویش به کشور دیگری، خارج می شود ولی برعکس در تورسم جنسی، گردشگران برای انتفاع جنسی از کودکان به کشور دیگری در پوشش جهانگرد، مسافرت می نمایند. لذا باید تلاش کشورها با در نظر گرفتن این تفاوت بنیادین، معطوف شود و سیاست های اتخاذی در این راستا، همسو شود.

سازمان اپیکت^۱ از سال ۱۹۹۰ در زمینه مبارزه علیه گردشگری جنسی فعالیت می نماید. این سازمان در گزارشی اعلام نمود که با در هم آمیختگی تورسم و گردشگری جنسی، سازوکارهای گردشگری نیز تغییر پیدا کرده و تبلیغات پر زرق و برق آن ها در

۱-EPACT(End Child Prostitution and Trafficking)

اینترنت، حاوی اطلاعاتی نیز در این زمینه است و به مشتریان این امکان را می دهد که نیازهای آن ها در تعطیلات با سفارش هایی که می دهند، کاملاً برطرف می گردد. (اسلامی و میریان، ۱۳۹۴، ص ۱۴).

سازمان توریسم جهانی^۱ با انتشار شیوه نامه ای در سال ۱۹۹۹، مواردی را تاکید کرده که مهم ترین ساختار ترسیمی این سازمان، سندیکای اخلاقی توریسم است که بر رعایت موازین اخلاقی در زمینه گردشگری اصرار ورزیده و کلیه تورها و... را ملزم به پایبندی به اصول اخلاقی و پرهیز از توریسم با مقاصد مجرمانه می نماید. این مقرره، مرتبط ترین سند بین المللی در نظام مند نمودن توریسم است که تصریح به ممنوعیت توریسم جنسی می نماید. سازمان اپیکت نیز روند افزایشی توریسم جنسی را (چنان که گذشت)، مورد تایید قرار می دهد. پس عزم جهانی با توسل به مقرره سازمان توریسم جهانی و سندیکای اخلاقی توریسم در سطح بین المللی، می تواند رادعی در شکل گیری این صنعت نامطلوب بشری باشد.

با مطالعه جهانی اخلاقیات گردشگری (که دارای اصول ده گانه است)، می توان چنین استنتاج نمود که از نظر سازمان توریسم جهانی، توریسم جنسی مورد قبول این سازمان نبوده و این عمل، تقبیح می شود. اصولی که موید این برداشت است به شرح زیر می باشد:

- در اصل دوم، گردشگری را محلی برای رشد و تکامل فردی و جمعی می داند که با اهداف مذهبی، بهداشتی، سلامت و... صورت می پذیرد. در این اصل اشاره ای بر تجویز مسافرت برای بهره کشی جنسی از کودکان نشده است.

- در اصل پنجم، گردشگری را کنشی خیرخواهانه برای همه کشورها می داند؛ لذا مقاصد التذاذ جنسی در این اصل، درج نشده است.

- در زمینه آزادی گردشگری در اصل هشتم نیز به موضوعات جنسی اشاره ای ندارد و آزادی توریسم را ناظر به مسافرت بدون تقييد، بازديد اماکن و... می داند.^۲

۲- برخورد با توریسم جنسی در پرتوی حمایت از حقوق کودکان در حقوق ایران

کشور ایران با توجه به ساختار مذهبی و دینی، نه اقدام به اعزام گردشگر جنسی و نه پذیرش چنین گردشگرانی می نماید و با هر گونه ارتباطات جنسی در هر سطحی خارج از موازین شرعی، مخالفت می نماید و در قراردادهای منعقد با سایر کشورها نیز به این موضوع پایبند است؛ لذا در ایران، توریسم جنسی به صورت رسمی وجود ندارد و موارد نادر، به صورت غیر رسمی و تحت پوشش های مختلف صورت می پذیرد.

به نظر می رسد سیاست جنایی تقنینی ایران در باب گردشگری جنسی بیشتر از سیاست جرم انگاری مانع، تبعیت کرده است. زیرا علی رغم این که پروتکل الحاقی به کنوانسیون کودک راجع به فروش روسپیگری و هرزه نگاری کودکان (۲۰۰۰) مجمع عمومی سازمان ملل متحد را به تصویب رسانده، در مابقی اقدامات خود در این راستا بیشتر به جرم انگاری جرایم تابع گردشگری جنسی پرداخته است. تصویب قانون مبارزه با قاچاق انسان (۱۳۸۳) و قانون مبارزه با پولشویی (۱۳۸۶) می تواند در این راستا باشد. (قناد و اکبری، ۱۳۹۲، ص ۱۳۷)

۱. UNWTO (World Tourism Organization).

۲. برای آشنایی با این منشور به این تار نما مراجعه شود: <http://ethics.unwto.org>

بررسی سیاست جنایی ایران نشان می دهد که هیچ داده صریحی در مبارزه با توريسم جنسی وجود ندارد و شاید دلیل آن نیز، عدم نیاز به قانونگذاری در این حوزه به دلیل عدم وجود توريسم جنسی به صورت رسمی در ایران باشد؛ اما مقرراتی در مواجهه با بزه دیدگی جنسی کودکان وجود دارد که مورد بررسی قرار می گیرد. از جمله، الحاق ایران به کنوانسیون حقوق کودک، الحاق ایران به پروتکل اختیاری حقوق کودکان، روسپیگری و هرزه نگاری کودک در سال ۱۳۸۶، الحاق ایران به کنوانسیون ممنوعیت و اقدام فوری برای محو بدترین اشکال کار کودک در سال ۱۳۸۰، وضع قانون حمایت از کودکان و نوجوانان (۱۳۸۱)، وضع قانون مبارزه با قاچاق انسان (۱۳۸۳) و تصویب قانون حمایت از اطفال و نوجوانان (۱۳۹۹).

در قانون حمایت از اطفال و نوجوانان (۱۳۹۹) داده های تقنینی متعددی وجود دارد که بر حمایت از بزه دیدگان کودک به صورت عام اشاره دارد که به برخی از این موارد اشاره می شود؛ مانند آزار جنسی ناشی از بی توجهی و سهل انگاری شدید و مستمر؛ حسب مورد به یکی از مجازات های درجه هشت قانون مجازات اسلامی (بند (ث) ماده ۹)، ارتکاب هر نوع آزار یا سوء استفاده جنسی نسبت به اطفال و نوجوانان از طرق آزار جنسی تماسی توسط محارم یا با عنف؛ به مجازات حبس درجه پنج قانون مجازات اسلامی، سایر آزارهای جنسی تماسی؛ به مجازات حبس درجه شش قانون مجازات اسلامی، آزار جنسی غیر تماسی توسط محارم یا با عنف؛ به یکی از مجازات های درجه هفت قانون مجازات اسلامی، سایر آزارهای جنسی غیر تماسی؛ به یکی از مجازات های درجه هشت قانون مجازات اسلامی، بهره کشی جنسی از طفل و نوجوان از طریق عرضه، در اختیار گرفتن، وادار یا اجیر کردن برای هرزه نگاری یا سوء استفاده های جنسی؛ به مجازات حبس درجه پنج قانون مجازات اسلامی، در دسترس قرار دادن یا ارائه محتوا یا اثر مستهجن یا مبتذل به طفل یا نوجوان؛ به یک یا چند مجازات درجه هشت قانون مجازات اسلامی، استفاده از طفل و نوجوان برای تهیه، تولید، توزیع، تکثیر، نمایش، فروش و نگهداری آثار سمعی و بصری مستهجن یا مبتذل؛ حسب مورد به میانگین حداقل و حداکثر تا حداکثر مجازات مقرر در قانون مربوط، واردات، صادرات، تکثیر، انتشار، عرضه، معامله یا بارگذاری محتوا یا اثر مستهجن یا مبتذل که در آن ها از اطفال و نوجوانان بهره گیری شده و یا حمل و نگهداری آن ها؛ به یکی از مجازات های درجه شش قانون مجازات اسلامی و برقراری ارتباط با طفل و نوجوان در فضای مجازی به منظور هر گونه آزار جنسی یا ارتباط جنسی نامشروع؛ به یکی از مجازات های درجه شش قانون مجازات اسلامی.

در خصوص بند آخر باید گفت در حال حاضر اینترنت، مهم ترین وسیله در ایجاد توريسم جنسی به شمار می رود. به این معنا که نه تنها منجر به سوء استفاده جنسی از کودکان می شود، بلکه موجب عکس گرفتن و انتشار تصاویر بر روی خطوط کسورهای می شود که قوانین آن ها در مورد مطالب جنسی سخت گیری نمی کنند. (بیگی، ۱۳۸۴، ص ۲۵۴ و قدرتی، ۱۳۹۸، ص ۲۸)

ضمناً به موجب ماده ۱۱ این قانون، هرگونه معامله راجع به طفل یا نوجوان ممنوع بوده و مرتکب به مجازات حبس درجه پنج قانون مجازات اسلامی محکوم می شود و اگر با هدف فحشاء، هرزه نگاری و... باشد به مجازات حبس درجه چهار محکوم می شود و مجازات معاون این اشخاص، میانگین حداقل و حداکثر تا حداکثر مجازات مباشر خواهد بود.

با بررسی قانون فوق می توان به خوبی دریافت که این قانون، آخرین اراده مقنن در برخورد با بهره گیری جنسی از کودکان تحت عناوین مختلف است. چنین به نظر می رسد قانونگذار با عدم جری مقررات حدود در مورد کودکان بزه دیده، این بتاعت را کنار زده و با اعمال مجازات های تعزیری، سعی در برخورد حتمی و قطعی با مرتکبین این جرایم دارد. البته برخی معتقدند تا زمانی که انباشت سرمایه، قانون های دست و پاگیر و...، حوادث دلخراش و کودک آزاری، صندلی های دادگاه ها را پر خواهد کرد. (عیساپور،

۱۳۸۴، ص ۲۱۰). وضع سیاست جنایی متناسب با توریسم جنسی که به صورت پنهان در ایران ممکن است صورت گیرد، می تواند از بین برنده شرایط تمهید کننده این رفتار سازمان یافته باشد.

در برخی از کشورها مانند آفریقای جنوبی، تلاش هایی در خصوص پیشگیری از تجاوز جنسی به کودکان صورت گرفته است و برای مقابله با توریسم جنسی و حذف و یا بعضاً حمایت از آماج ها، سیاست هایی مانند "حقوق در خیابان" در حال اجراست. مطابق این سیاست، به کودکان آفریقایی آموزش داده می شود که چه طور در برابر مخاطرات جنسی خود را مصون نمایند. این برنامه در مدارس نیز در قالب شش واحد درسی در حال تدریس می باشد. (میسون، ترجمه عنصری، ۱۳۸۶، ص ۹۱).

در مقررات ایران نیز در کنار قانون حمایت از اطفال و نوجوانان می توان از تجارب موفق سایر کشورها برای رفع خلاءهای قانونی در این زمینه استفاده کرد. اقدامات آموزشی این چنینی می تواند از کودکان در برابر آزارهای جنسی گردشگران محافظت نماید. این کنشگران نظام عدالت کیفری هستند که حقوق کودکان را محترم دانسته و از آن در برابر هر گونه تعرض و تجاوزی مراقبت نمایند. یکی از راه هایی که می تواند موجب غنای قانون حمایت از اطفال و نوجوانان (۱۳۹۹) شود، تجمیع سایر داده های قانونی با این قانون است و باید با این تجمیع، یک بسته مدون و منقح از قوانین پراکنده ایجاد کرد؛ مثلاً الحاق ایران به پروتکل الحاقی به پیمان نامه حقوق کودک درباره فروش، فحشاء و هرزه نگاری کودکان به ویژه مادتهای ۳ و ۸ این پروتکل، موجب همسویی قوانین ایران با اسناد بین المللی خواهد شد. استعمار جنسی یکی از موارد مصرح در پروتکل پیش گفته است که دول را ملزم به انطباق با قوانین داخلی کرده است. واژه استعمار جنسی، یک واژه عام در این زمینه است. (نوری، ۱۳۸۶، ص ۵۰). استفاده از ظرفیت قانونی این سند داخلی برآمد اندیشه جهانی و یکی از راه های مبارزه با توریسم جهانی در ایران خواهد بود.

به نظر می رسد بر اساس عمل به تعهدات بین المللی ایران به ویژه مواد ۳ و ۴ پروتکل فوق، مقنن ایران نه تنها باید به جرم انگاری ویژه رفتارهای مربوط به توریسم جنسی کودکان مبادرت نماید، بلکه به اصلاح قانون مجازات اسلامی همت گمارد. (نجفی، خالقی و زینالی، ۱۳۸۸، ص ۱۱۶)

۳- برخورد با توریسم جنسی در پرتوی حمایت از حقوق کودکان در اسلام

توجه به حقوق کودکان و مراقبت از آنان، طبق نظر فقها، یکی از تاکیدات پیامبران و اولیاء بوده است و این موضوع، شامل جسم و روان کودکان می شود. (سبزواری، ۱۴۱۳، ج ۲۱، ص ۱۲۹). حقوق کودک از نظر اسلام، صرفاً تامین نیازهای آنان نمی باشد و مراقبت از آنان، اولویت دارد. (علیان و راعی، ۱۳۹۳، ص ۱۵۶). یکی از موضوعاتی که در دین ما به آن تاکید زیادی شده است، فراهم آوردن محیط سالمی است که هم موجب رشد و اعتلای کودکان شود و هم متضمن پیشگیری از بزه دیدگی آنان گردد که یکی از انواع بزه دیدگی، تجاوز و ارتباط جنسی با آنان در قالب های مختلف (و من جمله توریسم جنسی) است.

حق برخورداری کودک از سطح مناسب زندگی، یکی از مبانی نامشروعیت توریسم جنسی است. در اسلام، کودکان دارای حقوق بسیار زیادی می باشند که حتی در قرآن کریم به آن تصریح شده است (آیات ۲۳۳ سوره بقره و ۳۱ اسراء) و حقوق طبیعی نیز حق داشتن محیط زندگی آرام، سالم و بدون تجاوز، آزار و... را برای کودکان به رسمیت شناخته است (طالبی، ۱۳۹۹، ص ۱۵) که تالی تعالیم دینی است. بر این اساس، کشورهای اسلامی باید با ممنوعیت تجاوز علیه کودکان و مقابله جدی با سوء استفاده کنندگان جنسی از کودکان، زمینه و بستر آرامی را برای زیست سالم کودکان ایجاد نمایند. از نظر اسلام، هرگونه فعالیت اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و... نمی تواند توجیه کننده تجویز و اباحه سوء استفاده از کودکان باشد.

از نظر فقها، اذناء كودكان، اذيت و ظلم به آنان و هر ظلمى، الحاد (كفر) است. (كلينى، ۱۴۰۷، ج ۴، ص ۲۲۷). از ديدگاه عقل و عقلا نيز، ظلم قبيح بوده و ظالم، استحقاق ذم و عقاب خواهد داشت. (غلامى و جمال بيگى، ۱۳۹۱، ص ۴۵).

به گواهى تاريخ، با ظهور اسلام، نگاه به مسائل جنسى تغيير كرد و اسلام، ارضاي تمايل جنسى را در نظام خانواده و در پرتوى ازدواج، مجاز دانست. به همگان "استعفاف" و عزت نفس را توصيه كرده است. (كجباغ، ۱۳۸۴، ص ۳)؛ لذا توريست بايد طبق اسناد بين المللى پيش گفته صرفا براى بازديد از اماكن تاريخى، جاذبه هاى توريستى و... وارد كشور ديگر شود و به هيچ عنوان اسلام اجازه سوء استفاده او را از كودكان دختر و پسر نمى دهد. مى توان گفت كه در شرع مقدس اسلام، مسافرت با مقاصد حرام توسط اشخاص (من جمله به منظور توريسم جنسى)، ممنوع و حرام است و ثانيا نمى توان كودكان را بدون رعايت موازين شرعى (به جهت حفاظت از آنان) در اختيار اشخاص قرار داد و هم تن فروشى، حرام است و هم دسترسى به كودكان. مخالفت اسلام با كودك همسرى از يكسو و تعيين نهاد ولايت در نكاح از سوى ديگر، مويد اين برداشت است. زمانى كه دين اسلام براى نكاح حلال، محدوديت ها و بعضا ممنوعيت هاى را وضع كرده كه غبطه دختران كم سن و سال رعايت گردد؛ پس چه طور مى توان يك كودك مسلمان را در اختيار شخص ديگرى با هر دين و مذهب و مسلكى، بدون قاعده قرار داد؟ در اسلام، عنايت ويژه اى به اشخاص شده است و چنانچه در اثر ارتباط جنسى، زانى اقدام به انتقال ويروس كشنده ايدز نمايد، حتى فقها قائل به قصاص زانى شده اند. به طريق اولى در زمينه كودكان، اسلام كانون توجهاتش را به اين قشر منعطف كرده است و با هر عاملى كه كودكان را در معرض خطر قرار دهد، مواجهه مى نمايد. در زمينه ارتباط گيرى غير مسلمانان با كودكان مسلمان، اساسا هيچ راهى وجود ندارد و قاعده علو (الاسلام يعلوا و لا يعلى عليه) (فداييان اسلام، ۱۳۳۲، ص ۹۷)، باب هر گونه ساده انگارى و تسامحى را بسته است.

نقد و بررسى و تحليل نقاط ضعف و قوت:

در واكاوى موضوع در اين مقاله، مشخص گرديد كه در حقوق ايران، داده قانونى صريحى در مورد ممنوعيت توريسم جنسى و پيشگيرى از تجاوز به كودكان در قالب اين صنعت، وجود ندارد و در فقه نيز به حكم مستقلات عقليه، اين عمل مذموم است؛ اما در عرصه بين المللى و به موجب اسناد بين المللى، اين رفتار، تقبيح شده است كه نمونه اسناد موصوف، مورد بررسى قرار گرفت. رويكرد انتقادى به موضوع، ايجاب مى نمايد كه در سياست جنائى تقنينى با اتخاذ سياست كيفرى تسامح صفر با اين مورد، مواجهه شود و تمامى كشورها، ضمن ممنوعيت اين صنعت با هدف پيشگيرى از بزه ديدگى كودكان، با جلوه هاى آن در هر صورتى كه بروز نمايد، برخورد نمايند.

توريسم جنسى (كودكان)، يكي از مصاديق تجاوز به حقوق كودكان است كه مهم ترين انتقاد وارده به اين صنعت محسوب مى شود كه در صورت تحقق، به رغم درآمدزايى براى كشورها، از بين برنده اخلاقيات و شخصيت كودكان مى باشد كه البته آينده آنان را تحت تاثير خود قرار خواهد داد. از انتقادات وارده به عدم تصريح اين موضوع در حقوق ايران و فقه، عدم پيش بينى محاكم كشور متبوع طفل، كودك يا نوجوان در تمامى فروض بزه ديدگى او ناشى از توريسم جنسى است. بررسى قانون راجع به پيشگيرى و مجازات جرايم جنسى و جرايم كودكان (۱۷ ژوئن ۱۹۹۸)، نشان مى دهد كه در فرانسه، چنانچه توريسم جنسى كودكان رخ دهد، در هر فرضى، دادگاه هاى فرانسه (ولو به صورت مضاعف)، واجد صلاحيت مى باشند. اين موضوع، جنبه پيشگيرانه از تجاوز به حقوق كودكان فرانسوى ناشى از گردشگرى جنسى دارد. در كشور ايتاليا نيز، هر كس اقدام به توريسم جنسى با هدف بهره گيرى جنسى از كودكان زير ۱۶ سال، نمايد به حبس از ۱۲ تا ۱۷ سال محكوم خواهد شد. (بخشى زاده، ۱۳۹۸، ص ۶۸). اين

داده های قانونی در کشورهای موصوف، نشان از عزم جدی در برخورد با توریسم جنسی کودکان دارد و باید منبع مقارنه ای برای مقنن ایران باشد.

در راستای اعمال مادتين ۳ و ۴ پروتکل الحاقی به کنوانسیون رفع هر گونه تبعیض علیه کودکان در خصوص فروش، فحشاء و هرزه نگاری کودکان، همسویی قوانین ایران در مقابله جدی با توریسم جنسی کودکان برای جلوگیری از تجاوز به حقوق آنان، ضروری است. از دیدگاه انتقادی به حقوق ایران، می توان مهم ترین نقد را واگرایی بین سیاست جنایی تقنینی ایران با اسناد بین المللی و عدم توجه به تجارب موفق برخی از کشورها در زمینه مواجهه جدی با توریسم جنسی کودکان دانست. داده های فقه امامیه و عامه، دلالت بر توجه ویژه به حقوق کودکان دارد و با تاسی از این منابع، می توان نسبت به وضع قوانینی که حمایت از کودکان و جلوگیری از تجاوز به حقوق آنان را مورد تاکید قرار می دهند، اقدام نمود. تجارب کشورهای موفق، نشان از عدم بهنجارسازی توریسم جنسی از گذار برخوردهای بدون اغماض با توریسم جنسی کودکان دارد. بررسی یافته های این پژوهش، نشان از نقاط قوت زیر دارد:

-توجه به حقوق کودکان در فقه با انبعاث از موازین شرعی و تاکید دین مبین اسلام بر پیشگیری از تجاوز به حقوق کودکان در انحاء مختلف.

-جرم انگاری و هنجارگذاری های موفق و پیشگیرانه (واکنشی) برخی از کشورها در زمینه صنعت توریسم جنسی کودکان.

-تصریح اسناد بین المللی به ممنوعیت توریسم جنسی کودکان و رعایت کدهای اخلاقی در توریسم.

اهم نقاط ضعف قابل استنباط در برخورد با توریسم جنسی به مثابه مصداق بارز تجاوز به حقوق کودکان، عبارتند از:

-عدم تصریح قانونگذار ایران به ممنوعیت توریسم جنسی.

-واگرایی مقررات ایران با اسناد بین المللی در زمینه برخورد جامع و فراگیر و با رعایت صلاحیت عام محاکم ایران در زمینه مجازات فاعلین این رفتار قبیح و مجرمانه بین المللی.

-عدم مقارنه مقررات ایران و استفاده نکردن از تجارب موفق کشورها در هنجارگذاری کیفری و عدم استفاده از سیاست جنایی تسامح صفر در مورد مرتکبین این عمل سازمان یافته.

-عدم وجود بارومترهای قابل ارائه در ایران در زمینه داده کاوی (آمار جنایی) توریسم جنسی برای پیش بینی و پیشگیری از توریسم جنسی کودکان و استفاده نکردن از نمونه های اجرا شده در کشورهای دیگر (مانند سازمان ایپکت).

-مدون نبودن منشور و کدهای اخلاقی صنعت توریسم در مورد کودکان و عدم انتزاع این موضوع از نظام گردشگری ایران.

-مشخص نبودن واژه " بهره کشی جنسی از کودکان" و حدود و ثغور آن و هم چنین عدم توسعه این مفهوم جهت انطباق اعمال ارتكابی توریست های جنسی در مقررات ایران، بی توجهی به ماده ۸ قانون حمایت از کودکان و نوجوانان در سیاست های اتخاذی برخورد با این مقوله، از دیگر ضعف های موجود در پیشگیری از توریسم جنسی کودکان در ایران می باشد.

نتیجه گیری

توریسم جنسی، برآمد ساده انگاری و آزادی مطلق برای شهوترانانی است که با داشتن سرمایه و به قصد التذاذ و بهره گیری جنسی با مسافرت به کشورهای مقصد، اقدام به آمیزش جنسی یا برقراری تماس جنسی و حتی لذت بردن از طریق فضای مجازی با آسیب پذیرترین قشر جامعه (کودکان) است. وضع سیاست جنایی در بدو امر، به صورت ناقص و رفته رفته به صورت جامع تر توسط جوامع بشری توانست از وخامت اوضاع بکاهد؛ اما این موضوع حقیقتی انکارناپذیر محسوب می شود که گزارش ایپکت در مورد وجود این پدیده قبیح، موید دوام و استمرار آن است. اسناد متعددی در عرصه جهانی وضع گردیده که به صورت عام بر رعایت حقوق کودکان اشاره دارد. پیمان حقوق کودک، هنجارمندترین سند حوزه حقوق کودک است. اعلامیه جهانی حقوق بشر (۱۹۴۸)، میثاق بین المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی (۱۹۶۶)، کنوانسیون حقوق کودک (۱۹۸۹)، کنوانسیون محو بدترین اشکال کار کودک و توصیه نامه مکمل (۱۹۹۹) و پروتکل الحاقی کنوانسیون حقوق کودک در خصوص فروش، فحشا و هرزه نگاری کودکان (۲۰۰۰)، به عنوان عمده ترین اسناد بین المللی در زمینه پیشگیری از بزه دیدگی جنسی کودکان هستند. منشور اخلاقی سازمان توریسم جهانی، مهم ترین و بنیادی ترین سند جهانی در ممنوعیت توریسم جنسی و قانون نمونه محافظت از کودکان (۲۰۱۳)، مرتبط ترین و صریح ترین سند جهانی در مواجهه با توریسم جنسی است.

بررسی سیاست جنایی و کیفری اسلام و ایران، نشان می دهد که شارع مقدس و مقنن از سیاست جرم انگاری مانع استفاده کرده اند و ضمن ممنوعیت هرگونه ایداء کودکان، با هر گونه قاچاق و بهره گیری جنسی از کودکان تحت هر قالبی، مخالفت می نمایند. نظر به اهمیت جایگاه کودکان و آسیب پذیری این قشر، قوانین اسلام و ایران منطبق بر مصالح و با نگاه پیشگیری از بزه دیدگی آنان است. به رغم عدم جانمایی صریح ممنوعیت توریسم جنسی کودکان، با مراجعه به مبانی شرعی و قانونی، می توان قائل به ممنوعیت مطلق توریسم جنسی کودک در حقوق اسلام و ایران بود.

با دقت در اسناد بین المللی، عزم جهانی و توفیقات کشورهای دیگر در ایجاد کدهای اخلاقی برای صنعت توریسم کودکان، شاهد هنجارگذاری های مانعی در این زمینه می باشیم که این خلا در قوانین و رویه های حاکم در ایران، مشهود است. بهره مندی از نظام های پایشی و آماری (بارومترهای قابل اعتنا و در دسترس سیاست گذاران کیفری) مانند سازمان ایپکت، در این خصوص موجب پیش بینی و پیشگیری از تجاوز به حقوق کودکان در این صنعت شوم خواهد شد. ارتقاء صلاحیت محاکم ایران نسبت به کودکان تبعه خویش به مثابه تجارب موفق کشورهایمانند فرانسه و برخورد بی اغماض با مرتکبان این جرم در هر نقطه از دنیا از گذار حمایت و صیانت از کودکان ایرانی، ضروری می باشد.

منابع:

- آهنی، فریده، (۱۳۹۶)، بررسی فقهی و حقوقی بزهکاری اطفال و نوجوانان با رویکردی به نظر امام خمینی(ره)، پایان نامه کارشناسی ارشد، فقه و مبانی حقوق اسلامی، پژوهشکده امام خمینی(ره).
- اسلامی، رضا، میریان، سیده سارا، (۱۳۹۴)، بردگی جنسی کودکان و سازو کارهای مقابله با آن در نظام بین المللی حقوق بشر و حقوق ایران، پژوهشنامه حقوق کیفری، سال ششم، شماره اول، صص ۳۶-۷.
- ایروانیان، امیر، (۱۳۸۱)، بررسی تطبیقی حقوق کودک در اسناد و مقاله نامه های بین المللی با قوانین و مقررات داخلی، دادرسی، سال ششم، شماره ۳۶، صص ۵۷-۵۲.
- بخشی زاده، سهراب، (۱۳۹۸)، حمایت کیفری از کودکان و نوجوانان در برابر تورسم جنسی، پایان نامه کارشناسی ارشد، حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه پیام نور واحد تهران جنوب.
- بیگی، جمال، (۱۳۸۴)، بزه دیدگی اطفال در حقوق ایران، چاپ اول، تهران، نشر میزان.
- حلی، احمد(بی تا)، عده الداعی و نجاح الساعی، بیروت، دارالکتب الاسلامی.
- خاکساری، سمیرا، (۱۳۸۸)، بررسی حقوق کودک در فقه امامیه و کنوانسیون حقوق کودک، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه الزهراء(س).
- خوانین زاده، زهرا، (۱۳۹۴)، بررسی تطبیقی مصادیق کودک آزاری در فقه و حقوق اسلامی و کنوانسیون بین المللی حقوق کودک، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته فقه و حقوق اسلامی، دانشگاه قرآن و حدیث (پردیس تهران).
- سبزواری، عبدالاعلی، (۱۴۱۳)، مهذب الاحکام، ج ۲۱، چاپ چهارم، قم، موسسه المنار.
- شعیری، تاج الدین، (۱۳۶۳)، جامع الاخبار، ج ۱، قم، نشر رضی.
- طالبی، سپیده، (۱۳۹۹)، حق کودک در برخورداری از استانداردها مناسب زندگی در فقه و کنوانسیون حقوق کودک، پایان نامه کارشناسی ارشد فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه امام خمینی(ره).
- عباسی، مریم، (۱۳۸۰)، حقوق کیفری اطفال در اسناد سازمان ملل متحد، چاپ اول، تهران، نشر مجد.
- علیان نجف آبادی، آزاده، راعی دهقی، مسعود، (۱۳۹۳)، سازوکارهای حمایت از حق کودک بر آموزش در فقه امامیه، اسناد بین المللی و قانون اساسی، فقه و حقوق خانواده، سال نوزدهم، شماره ۶۰، صص ۱۶۹-۱۴۵.
- عیساپور، عزیز، (۱۳۸۴)، رفتار غیرانسانی با کودکان، دانش و مردم، سال ششم، شماره ۲ و ۳، صص ۲۲۰-۲۰۹.
- غلامی تازه قلعه، توحید، بیگی، جمال، (۱۳۹۱)، تنبیه بدنی کودکان در آموزه های فقهی، قوانین داخلی و اسناد بین المللی، فقه و مبانی حقوق اسلامی، سال چهارم، شماره ۱۲ و ۱۳، صص ۶۰-۳۸.
- فداییان اسلام، (۱۳۳۲)، اسلام برتر از همه چیز و برتر از اسلام نیست، چاپ دوم، قم، دارالفکر.
- فقیه حبیبی، علی، (۱۳۹۶)، حقوق کودک در اسلام و خشونت های سیاسی جهان اسلام، پژوهش های سیاسی جهان اسلام، سال هفتم، شماره دوم، صص ۱۶۷-۱۴۱.

فلکمن، کریستین سالازار، (۱۳۸۶)، خشونت علیه کودکان؛ مروری بر اندیشه جهانی و اقدام ملی برای حمایت از کودکان در برابر آسیب، حقوق بشر، شماره ۱، صص ۳۴-۲۷.

قدرتی، صادق، (۱۳۹۸)، حمایت کیفی از صغار با تاکید بر جرایم جنسی در فضای مجازی، پایان نامه کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه مازندران.

قراچور، رزا، (۱۳۸۴)، بررسی چالش های قانونی کودک آزاری جنسی در ایران، مجله کانون وکلا، شماره ۱۹۱، صص ۲۰۱-۱۸۹.

کجباف، محمدباقر، (۱۳۸۴)، رفتارشناسی جنسی در اندیشه دینی، مطالعات راهبردی زنان، شماره ۲۷، صص ۳۱-۳.

کلینی، محمدبن یعقوب، (۱۳۸۸)، تحفه الاولیاء، ترجمه اردکانی، چاپ اول، قم، دارالحدیث.-

میریان، سیده سارا، (۱۳۹۱)، بردگی جنسی کودکان و ساز و کارهای مقابله با آن در نظام بین المللی حقوق بشر با مطالعه موردی حقوق ایران، پایان نامه کارشناسی ارشد دانشگاه شهید بهشتی.

میسون، دیوید جی مک کوئید، (۱۳۸۶)، آموزش کاربرد حقوق (حقوق در خیابان) در مدارس آفریقای جنوبی و حفظ حقوق بشر در روند دادرسی کیفی، ترجمه لیلا عنصری، حقوق بشر، شماره ۱، صص ۸۹-۱۱۶.

نجفی ابرندآبادی، علی حسین، خالقی، علی، زینالی، امیرحمزه، (۱۳۸۸)، حمایت کیفی از کودکان در برابر توريسم جنسی؛ از منع جهانی تا واکنش نظام های کیفی داخلی، تحقیقات حقوقی، شماره ۵۰، صص ۸۱-۱۲۲.

نجفی ابرندآبادی، علی حسین، (۱۳۸۶)، بزه دیدگی اطفال، قضاوت، شماره ۴۵، صص ۵۷-۵۳.

نوری، سید مسعود، (۱۳۸۶)، پروتکل الحاقی به پیمان نامه حقوق کودک درباره فروش، فحشاء و هرزه نگاری کودکان و بررسی الحاق آن به ایران، حقوق بشر، شماره ۱، صص ۵۶-۳۹.

نیازپور، امیرحسن، (۱۳۹۱)، گفتمان پیمان حقوق کودک در زمینه پیشگیری از بزهکاری، پژوهشنامه حقوق کیفی، سال سوم، شماره دوم، صص ۲۰۴-۱۸۷.

Hopkinz, Johns, (۲۰۱۳), International Center For Missing & Exploited Children.

Keenan, Patrick, The new deterrence : crime and policy in the age of globalization, social science research network electronic paper collection.

<http://www.unicef.org/protection/files/sexex۲.pdf>

Facing Sex Tourism with an Approach to Protecting the Rights of the Child and Preventing Violation in International Documents, Iranian and Islamic Law

Abstract

Attention to children is one of the most important categories of Iranian law and international documents, which has been emphasized in various ways and based on legislative data. Prevention of child abuse, especially sexual harassment and rape in the form of sex tourism, is a topic that has been the focus of many studies in the international arena. There is no explicit source in Iranian law regarding the prohibition of child sex tourism; However, according to the principles mentioned in this article, the absolute limitation (prohibition) of the ruling in Iranian law and jurisprudence (including Imami and general jurisprudence) prevails in this view. Among the laws of Iran, the latest and most appropriate law in accordance with the prohibition of rape of children is the Law on the Protection of Children and Adolescents (۱۳۹۹). In the global arena, there are numerous international documents that indicate the confrontation with sex tourism; However, the most appropriate international decision and determination can be considered the Ethical Charter of the World Tourism Organization and the Model Law on Child Protection (۲۰۱۳).

This research has been written by descriptive-analytical method with the help of library tools and following reliable sources. International, Iranian law and jurisprudence. In addition, the prohibition of the subject can be considered as an intellectual independence, regardless of the religious point of view.

Key words: Rape, child, sex tourism, victimization

